

47. Møde.

Onsdag den 18. Februar Kl. 13³⁰.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Spørgsmaal til Ministrene.

Formanden: Det første Spørgsmaal er stillet af det ærede Medlem Hr. Kristian Nygaard til Justitsministeren og lyder:

Finder Justitsministeren ikke, at Tiden nu er inde til at tage de gældende Straffebestemmelser, der angaar Bilkørsel, op til Revision?

Kristian Nygaard: Grunden til, at jeg stiller dette Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, er de mange Døds-kørselsulykker, foraarsaget ved Chaufførers Indtagelse af Spiritus. Siden jeg afleverede Spørgsmaalet til Rigsdagens Bureau, er der rettet Sigtelse mod en Mand her i Byen for hensynsløs Kørsel og uagtsomt Manddrab; han havde 1,6 Promille Spiritus i Blodet.

Gennem Motorlovens Straffebestemmelser har Chaufførerne længe været klar over, at man ikke bør køre Bil i beruset Tilstand, men det har desværre vist sig, at de nuværende Bestemmelser ikke virker tilstrækkeligt i Praksis. Da vi nu sikkert staar over for en stadig stigende Biltrafik, finder jeg, at Tiden maa være inde til at ændre Straffebestemmelserne, saaledes at en Chauffør, der er beruset, naar han sætter sig ved Rattet, altid mister sit Kørekort for bestandig. Det bør være saaledes, at de vordende Chauffører, naar de lærer at køre Bil, modtager ordentlig Besked med Hensyn til de Pligter, der følger med. Til disse Pligter maa først og fremmest høre, at de er ædru, og naar de er gjort bekendt med dette, synes jeg ikke, de har nogen Grund til at beklage sig bagefter, idet enhver fornuftigt indstillet Chauffør sikkert vil erkende, at det ikke alene er hans eget Liv og Lemmer, der er i Fare — i saa Fald lod det sig vel høre —, men her gælder det ogsaa alle øvrige Trafikanter, der benytter Gader og Veje. Det forekommer mig at være et billigt Krav, at enhver bør kunne færdes frit uden at risikere at blive kørt ned af Bilister, som paa Grund af Spiritus ikke har Herredømme over Vognen. I Virkeligheden vil det til syvende og sidst

ogsaa tjene Chaufførerne bedst, om Kørekortet bliver taget fra dem for bestandig, naar de i beruset Tilstand har foraarsaget en Bilulykke, da det vel altid vil være en Tragedie for enhver Chauffør, der har den mindste Samvittighed i Behold, at være Skyld i Drab eller Læmlæstelse af Medborgere.

Den historiske Udvikling viser, at Lovgivningen paa dette som paa saa mange andre Omraader staar noget for ængstelig over for de Indgreb, som det nye kræver. Hver Gang Loven er blevet ændret, ser man, at der er faldet Udtalelser om, at der maa gribes stærkere ind over for berusede Bilister, og saadanne Udtalelser skyldes selvfølgelig Erfaringer, man gennem Aarene har høstet, men hidtil har man altsaa undladt at forme Loven saaledes, at man virkelig kan komme Ondet til Livs. Her er et Omraade, hvor Livet og Tiden kræver Handling.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Efter Motorlovens § 41, jfr. § 24, er Straffen for spirituspaavirkede Motorførere Bøde eller Hæfte indtil 6 Maaneder. Forvolder man under Kørselen Skade paa andres Person, kan Straffelovens almindelige Regler om uagtsom Legemsbeskadigelse komme til Anvendelse, det vil sige, at der i alvorligere Tilfælde er Mulighed for at idømme Straf helt op til Fængsel i 4 Aar. Efter Motorlovens § 42 skal Førerretten i Almindelighed frakendes den paagældende, enten for et bestemt Tidsrum, ikke under 6 Maaneder, eller for bestandig.

Der er altsaa allerede nu inden for den gældende Lovs Rammer Mulighed for alvorlig Indskriden i graverende Tilfælde. I Praksis er der da ogsaa netop i de sidste Aar under Indtrykket af det stigende Antal af disse Overtrædelser sket en væsentlig Skærpelse i Domstolens Behandling af disse Sager. Ved Københavns Byret, hvor den almindeligt anvendte Straf for disse Forseelser indtil Sommeren 1946 var Hæfte i 7—10 Dage, eller endog i enkelte Tilfælde kun Bøde, samt Frakendelse af Kørekortet i 6 Maaneder, gives der nu i de normale Tilfælde 14—20 Dages Hæfte med Frakendelse af Førerbeviset i 1 Aar; i grovere Tilfælde sker Frakendelsen mindst for et Tidsrum af 2—3 Aar, ligesom Hæftestraffen i saa Fald sædvanligvis ikke er under 30 Dage. Jeg gør i denne Sammenhæng opmærksom paa, at Frakendelsen regnes fra Dommens Dato, og at den paagældende derfor i Regelen maa undvære Kørekortet i et noget længere Tidsrum end fastsat ved Dommen,